

MAU

Divoká kočka,
která zkrotila lidi

LÁŽA
HRUŠKA



Mau

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Láďa Hruška

Mau – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

MAU

Divoká kočka,
která zkrotila lidi

**LÁĎA
HRUŠKA**

MAU

Divoká kočka,
která zkrotila lidi

LÁĎA
HRUŠKA





Byla jednou jedna kniha...
a jakmile ji dočetli, skončila zastrčená v knihovně.
Tak to ale skončit nemusí!
Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Láďa Hruška, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5808-1

ISBN e-knihy 978-80-264-5831-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5832-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5822-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

OBSAH

POSVÁTNÁ DIVOŠKA	11
KOČIČÍ MÁMA	17
HRA NA KOČKU A NA MYŠ	23
NOČNÍ LOV	29
SBOHEM, MAMI	37
KOČKA V RÁJI	45
KOČKA V HÁJI	53
KOČIČÍ ÚNOS	59
DOMÁCÍ VĚZENÍ	65
PŘÍPRAVA NA VZPOURU	73
ÚTĚK	81
KOČIČÍ SIROTČINEC	89
NOVICKA V KARANTÉNĚ	99
MATKA PLUKU	107
NOVÁ RODINA	115
PRVNÍ MROUSKÁNÍ	121
BUDU MÁMA	129

Lidé si myslí, že kočky nemluví.

Ale my mluvíme...

Jen nás nikdo neposlouchá!

A nejen to. My cítíme. Cítíme bolest, strach, lásku i zradu.

A víte co? Už toho mám dost!

Měla bych se bát? NE!

Já se rozhodla bojovat – do posledního chlupu

na mém kožichu!

Nikdy se nevzdám!

Protože jsem divoká kočka od pyramid.

P.S.: A některým lidem bych oči vyškrábala.

Za to, jak jsou krutí a bezcitní.

Jsem Mau a tohle je můj příběh.



POSVÁTNÁ DIVOŠKA

Nemám jméno.

Nikdo mi ho nedal.

Jsem prostě Mau.

To v egyptštině znamená kočka.

Možná to někomu může připadat zvláštní,
ale já jméno ani nepotřebuji.

Stačí mi, že jsem doma mezi písečnými dunami
a pod hvězdami, které nikdy nezhasínají.

Jsem kotě pouště a strážkyně tajemství pyramid.

Z generace na generaci si naše rasa vrní a přede
bájně příběhy o našem druhu – o kočkách,
které bohové vyvolili za své společníky.

I moje matka mi to šeptala do ucha:

„Naše tlapky jsou požehnány samotnou bohyní Bastet.“

Ale tohle mi říkat vlastně ani nemusela.

Tohle posvátné tajemství totiž nosíme ve svých
genech už tisíce let – stejně jako svou povahu.



Jsem prostě výjimečná kočka. Tečka.

V mých očích se zrcadlí moudrost starověkých civilizací,
v mých tlapkách síla faraónů. Nezastavím se před ničím.
Mám v sobě divokost, kterou nikdy nikdo nepotlačí.
Jsem prostě kočka od pyramid. Přítulná, hravá,
ale taky dravá, silná a nebojácná...
O Bastet mi máma vrněla do ouška už tehdy,
když jsem ještě měla zavřené oči.

Bohyně Bastet – naše věčná ochránkyně.

Její hlava měla tvar té naší kočičí a její oči zářily jako hvězdy
nad pyramidami, které ukrývají všechna tajemství pouště.
Nikdy nezapomenu, jak mi o ní máma zpívala...

**„Bastet je mocná, silná, divoká,
všechny egyptské kočky v srdci ji mají
a navždy ji tam ukrývají.
Naše kroky ji dnem i nocí sledují
a před vším zlým nás ochraňují.“**



Ale ještě jsem vám vlastně neřekla, jak vypadám já...
Moc toho na sobě už změnit nemůžu –
geny a rodiče si prostě nevybíráme. Ale víte co?
Jsem spokojená...

Taková, jaká jsem!

*„Jsem krásná,
v mých očích spí tajemství dávná.
Mám oči jako měsíc, tajemné a zářící.
Srst mám hebkou, hladkou,
ve váňku pouště lehce tančící.*

*Pruhy jako stíny na písku mi po těle tančí
a na hrudi si nesu hvězdu –
stopu posvátné vděčnosti.
Jsem kočka bohů a klíč k věčnosti.*

*Ted' mě čeká moje životní cesta.
Nový svět.
Můj příběh připomíná růži,
trnový květ!”*



Ale to je jen začátek mého příběhu.

Jsme statečné a ve svém kočičím srdci si neseme hrdost.

A to je to, co mě v životě utvářelo.

A bez mámy? Nebyla bych tou, kterou jsem dnes.



KOČIČÍ MÁMA

**Písek pálí do tlapek, ale máma jde dál,
jako by to ani necítila.**

**Slunce pomalu mizí za dunami
a do vzduchu se plíživě vkrádá chlad.**

Noc je tady.

**Dunami se vlní kočkovitá šelma, která má pod
kontrolou každý svůj krok.**

Její tlapy kráčí sebejistě, každou chvíli se zastaví, zvedne hlavu,
zkamení jako sfinga a pozoruje okolní šramot.

Její srst má barvu písku posetého černými obláčky.

Oči má jako dva zářící drahokamy, jsou přísné a vzbuzují respekt.

Není to levhart, není to jaguár...

... Je to moje matka!

„Vždy bedlivě sleduj stíny, Mau!“ říkává mi. Je to další z jejích rad,
jak přežít v nemilosrdné poušti plné nástrah a životních zkoušek.

„Stíny ti prozradí, kdo je nablízku. Čas a trpělivost tě naučí,
kdy čekat a kdy před nebezpečím raději zmizet.“

Tlapkou zametá stopu v písku a my pokračujeme dál,
hledat místo pro náš noční úkryt.

„Mami, počkej!“ vykřiknu.

„Já potřebuju čůrat. A to druhý!“

Máma se na mě letmo podívá a jde dál.

Co mám v takovém případě dělat, mě už dávno učila.

Vyhrabu důlek v písku, vykonám, co je třeba, a vše opatrně zahrabu.

Aby po mně nezůstaly žádné stopy.

Nikdo nás nesmí najít.

Jsem jedináček a mám jenom mámu.

A ona má jenom mě...

Díky tomu je pouto mezi námi silnější než ten nejsilnější
provaz na světě.

„Proč nás táta opustil?“ vyhrknu najednou.

Máma mlčí. Pod keřem hloubí úkryt a vypadá to, že mou otázku
neslyší. Nebo mě schválně ignoruje? Pak zvedá hlavu a její vý-
raz je drsný
a oči tak nepřístupné:

„Tvůj táta byl mladý a divoký. Hlídal nás, jak nejlíp uměl, ale jeho srdce poslouchalo spíš volání pouště než nás.“

Hlavou se mi honí stovky otázek. Toužím vědět všechno, ale zároveň se bojím, co bych mohla slyšet.

„Proč od nás tedy utekl?“ ptám se na pravý důvod.

Mám pocit, že máma mlží a neříká mi celou pravdu.

„Někteří kocouři se pro mláďata mohou stát nebezpečím.

Mohou žárřit, nebo je dokonce zabít, aby jim jejich potomci nepřerostli přes hlavu.“

Pak na chvíli ztichne a dodává:

„Tvůj táta musel odejít, Mau. Jinak by ohrozil nás obě.“

Jsem v šoku!

Je těžké pochopit, že máma milovala někoho,

kdo nás nakonec musel opustit.

Společnými silami dokončíme náš dnešní pelech

a choulíme se do klubíčka.

Přesto zůstáváme ve střehu. Poušť nikdy nespí.

Mámina ukolébavka plná lásky a moudrosti mě pomalu uspává:

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mau***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.